

[Starcke.]

ciolog, Sir Walter Bagehot, sagde i sin Tid om kritiske Tilstande i en Nations Liv, at det første fornødne for et Samfund er en *fast* Regering. Det kommer til at begynde med mindre an paa, om det er en *god* Regering, naar blot det er en *fast* Regering. Nu er Magtfordelingen i dette høje Ting saaledes, at man ikke kan betragte den nuværende høje Regering som en *fast* Regering, men til Gengæld har vi det Haab, at det maa blive en *god* Regering, hvilket den højtærede Statsministers personlige Anseelse gør det berettiget at forvente.

Frede Nielsen: Der er i de sidste Maaneder i Sønderjylland inden for det tyske Mindretal blevet dannet en ny Organisation „Der Bund Deutscher Nordschleswiger“. Denne Organisation har udsendt en Erklæring, og i denne Erklæring behandler man Fejl og Ansvar hos de Organisationer, der var Mindretal tidligere, og man tilsiger absolut Loyalitet over for den danske Stat og udtrykker en Anerkendelse af den Grænse, der ligger nu, og man udtaler Ønsket om, at der maa gives det tyske Mindretal ogsaa i Fremtiden den kulturelle Frihed.

Det, der nu bliver afgørende, vil være, om Tyskerne selv formaar at holde rene Linier i Rækkerne. Der er blandt de Mænd, der staar bagved den Erklæring, enkelte, som ikke har altfor rene Linier politisk, men forhaabentlig klares det.

Vi bør fra dansk Side, finder jeg, modtage denne Erklæring fra den nye tyske Organisation og møde den med Aabenhed og Vilje til at give den fair play. Det staar for os som en selvfølgelig Ting, at Mindretallet skal have Adgang til kulturel Frihed. Det har været Danmarks Stilling hidtil, det er vor principielle Stilling, og den agter vi ikke at fravige, og selv om vi nu er i Gang med at revidere paa adskillige Omraader, saa gaar vi efter mit Skøn ikke denne Frihed for nær. Det er helt givet, at der er adskilligt, der vil smuldre for det tyske Mindretal, men det, vi er klar over mere og mere nu, er, at der bliver tilbage en temmelig kraftig Kærne af Tyskhed. Vi saa det ved de Menighedsraadsvalg, der blev afholdt i Sønderjylland for kort Tid siden. Til Trods for at en Mængde af Tyskerne var borte, mange var internerede, andre borte af andre Grunde, til Trods for at de ikke havde faaet bygget deres nye Organisation op, til Trods for at de manglede en Presse at støtte sig til, naaede de ved disse Valg efter Omstændighederne forbav-

sende Stemmatal, og jeg synes, det giver os en Forestilling om national Trofasthed.

Jeg haaber paa et fredeligt og fordrageligt Forhold i Nordslesvig med gensidig Respekt for hinandens Nationalitet og Karakter, men samtidig beklager jeg, at der er en vis Kreds inden for det tyske Mindretal, der stadig ligger paa den uforstaaende og negative Linie. Jeg henviser her til en lille Pjece, der er tilstillet det høje Tings Medlemmer, en Henvendelse skrevet af den tidligere Folketingsmand Pastor Schmidt og en Gaardejer Hans Schmidt. Det vil ses, at den ligger paa den gamle negative og uforstaaende Linie. Pastor Schmidt er forarget og krævende, han gaar ind i en haardnakket Fornægtelse af, at Tyskerne har haft nogen egentlig Skyld og noget egentligt Ansvar. Han ser ingen Forseelser fra tysk Side, naar man undtager, som han skriver: „utilladelige Ting fra Enkeltmands Side, der kun vil kunne forklares som Handlinger af ungdommelige og uligevægtige Personer“. Han hævder, at det altid har været den øverste tyske Ledelses Synspunkt ikke at træde danske Interesser for nær, og saa skriver han bl. a. — jeg udbeder mig Tilladelse til et kort Citat —:

„Det skal kun antydes, at Danmark ved Behandlingen af de Frivillige over for en venligtsindet Nations Soldater har mistet en moralsk Kapital, som det vil have svært ved at genvinde. Men den Fordring er juridisk saavel som menneskeligt uafviselig, at de Frivillige løslades og indsættes i de Rettigheder, de som Soldater, Mennesker og Statsborgere har Krav paa . . . Der kan næppe være Tvivl om, at ogsaa vore Frivilliges Melding har været i Danmarks Favør, men har Danmark haft Gavn af dem, saa skylder det dem efter gængs Opfattelse Tak og Anerkendelse.“

Jeg maa jo sige, at naar man fra tysk Side er saa langt ude, at man kræver, at Danmark skal sige de tyske Soldater Tak og anerkende deres Indsats, saa hører efter mit Skøn al Diskussion op. Det er tydeligt at mærke paa Pastor Schmidt, at Tiden er løbet fra ham, og at Begreberne løber sammen for ham.

Jeg vil gerne her over for det, han har skrevet om Revision af Straffeloven, sige et Par Ord. Der er sikkert ret almindelig Enighed om, at det bliver nødvendigt med visse Revisioner af denne Straffelov, og der ligger jo i og for sig ikke noget beskæmmende deri. Vi kan jo ikke nægte, at der, da vi vedtog Loven her i Sommer, laa et